

?Sóc ateu, no 'novio de la muerte'

«Cap «tradicció» pot justificar aquesta no separació clara i rotunda del món religiós del món civil, i aquí cal diferenciar entre la religiositat de les persones i l'intent de domini religiós de l'Església damunt la resta del món» | «La visió de quatre ministres del Govern del PP (Cospedal, Catalá, Méndez de Vigo i Zoido) cantant «Soy el novio de la muerte» em semblen tan contundent i definitiva com les banderes baixades a mig pal per tal de recordar la mort de Jesucrist, Lleida inclosa»

Legionaris portant en processó el Cristo de la Buena Muerte | Viquipèdia

Que vagi per davant el meu respecte atent i precís a les persones que creuen coses, les que siguin, i les defensen sense imposar-les, o que senzillament les creuen i se les guarden per a elles. En l'àmbit religiós vull deixar clar que defenso des de fa anys un espai públic lliure de barreges entre el món institucional i el religiós, perquè crec que tothom pot pensar en els miracles i fantasies diverses que vulgui i li vinguin de gust però alhora els qui es consideren representants institucionals no han de tenir res a veure a nivell públic amb cap religió en concret. Molt menys, encara, les forces armades o els militars.

Podria recórrer a la meua postura ideològica o al meu sentiment profund, que també tinc perquè sóc humà tot i que no l'imposo a ningú, per justificar les paraules que avui em passen pel cap per parlar i qualificar aquest esperpent de la Setmana Santa en aquest estat que es diu Espanya i es qualifica d'espanyol, però no ho faré perquè no cal. La visió de quatre ministres del Govern del PP (Cospedal, Catalá, Méndez de Vigo i Zoido) cantant «Soy el novio de la muerte» em semblen tan contundent i definitiva com les banderes baixades a mig pal per tal de recordar la mort de Jesucrist, Lleida inclosa per tal que el Rosestil no perdi pistonada.

Penso que si jo fos catòlic o cristià em dolria molt veure aquesta colla de criminals embrutant un moment com el que suposo que és la Setmana Santa per a qui se la creu de veritat, que no sóc jo ni la majoria dels qui llueixen vesta o ciri aquests dies pels carrers d'aquest país. Penso que si jo cregués en aquest Déu o en qualsevol altre em faria fàstics bveure els legionaris fent el ximple en processons que suposadament són de recolliment i d'estar amb un mateix, almenys en el cas dels qui qui creuen que el mort i torturat aquell era fill de Déu. Penso que si jo cregués en la resurrecció dels morts em moriria de vergonya de veure com una celebració de la regeneració anual esdevé una exposició de caspa casposa i de militarisme exacerbant en places i carrers.

I tot i no ser cristià, tot i no creure en cap Déu i tot i no creure en la resurrecció dels morts em fot i molt que un estat com aquest que ens té ocupats esdevingui una fastigosa mostra dels elements més patètics del domini de l'Església sobre la vida pública d'una societat, fins al punt de no poder distingir massa entre militars, capellans, polítics, creients i cristos crucificats. Fins al punt que alguns catòlics ultres demanin respecte quan algú, com jo, posa en dubte que això que fan sigui mínimament entenimentat. Com si les persones que no tenim Déu ni ganes no tinguéssim drets o no meresquéssim respecte, almenys tant com els que adoren trossos de fusta pintats o els que no adoren imatges sinó paraules de llibres que en molts casos no tenen ni tan sols dret a interpretar literàriament.

Cap «tradicció» pot justificar aquesta no separació clara i rotunda del món religiós del món civil, i aquí cal diferenciar entre la religiositat de les persones i l'intent de domini religiós de l'Església damunt la resta del món. Cap «antiga història», per molt arrelada que estigui, pot convertir els contes per a infants desvetllats que són els evangelis en obligació ni la seva representació iconogràfica en ama de l'espai de tothom. Cap fe particular podem permetre que esdevingui «pública» o col·lectiva i alhora rebi privilegis absoluts i sigui pagada amb diners de totes i tots. Cap superstició d'adults podem deixar que esdevingui dogma escolar ni que formi part de currículums escolars. Cap mentida sobre suposats allunatges miraclers podem permetre que es converteixi en doctrina de fe, ni a casa nostra ni enlloc. I cap privilegiat podem deixar que ens demani consideració quan és incapaç de reconèixer les privilegis amb què viu i té.

En tot cas, que cregui qui vulgui però que ningú emprengui massa i molt menys ens obligui, a la resta, a aguantar públicament els seus vicis o fins i tot a pagar-los-hi.

I no, no sóc «novio de la muerte» ni crec que ho hagi de ser ningú. I sí, sóc ateu però no espero que ho sigui ningú... que no ho vulgui ser per voluntat pròpia i lliure determinació. Però tranquils que no posaré mai cap multa a qui es cagli en l'ateisme o passi pel mig d'una processó qualsevol de les que fem les que no creiem en ningú més que en les persones.